

Arrest

nr. 48 965 van 30 september 2010
in de zaak RvV x / IV

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Ingoesjetische origine. U werd geboren op 13 november 1988 in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny, waar u ook uw propiska had. Op 18-jarige leeftijd werd u opgeroepen om uw legerdienst te gaan doen, maar u kreeg uitstel omdat u op dat moment nog student was.

Uw problemen begonnen toen uw broer, M.(...)-A.(...) T.(...), tijdens de oorlog, in 2004, 3 kadyrovtsy om het leven bracht, waarna door de families van de overledenen, meer bepaald de families I.(...) en J.(...), bloedwraak werd afgekondigd. Als gevolg van deze bloedwraak verloor u uw beide ouders. Zij werden in de nacht van 23 op 24 juli 2004 in hun appartement vermoord. Zelf bevond u zich op dat moment in een zomerkamp in Naltsjik (in Kabardino-Balkarië). U vernam het nieuws over de dood van uw ouders van uw oom in Ingoesjetië, bij wie u na de gebeurtenissen verbleef.

In september keerde u echter naar Grozny terug, waar u verbleef in het huis van uw stiefmoeder, L.(...) T.(...) (O.V. 6.376.113).

Eind december 2004 keerde u samen met uw zus, T.(...) T.(...) (O.V. 6.376.121) en stiefmoeder terug naar uw oom en tante in Ingoesjetië aangezien uw tante bedreigd werd door een Kadyrovets. Daar verbleef u tot aan uw vertrek in december 2008. Gedurende uw verblijf in Ingoesjetië werd u meermaals opgepakt en meegenomen naar de politieafdeling in Sleptsovsk voor identiteitscontrole en ondervraging. Dit is echter niet de reden waarom u Ingoesjetië verliet. Een paar weken voor uw vertrek vernam u van uw oom dat u gezocht werd in het kader van de bloedwraak die nog niet voltooid was en u het land zou moeten verlaten.

U verliet Ingoesjetië uiteindelijk op 28 december 2008. Samen met uw zus en stiefmoeder ging u met een personenauto vanuit Troitskaya naar Nazran, van waaruit jullie de trein naar Moskou namen. Jullie bereikten Moskou op 30 december 2008 en verbleven daar nog tot 3 januari 2009 bij de neef van uw stiefmoeder, aangezien uw stiefmoeder ziek was geworden. Op 3 januari 2009 reisden jullie met de trein verder naar Brest, waar jullie de volgende dag, op 4 januari 2009, aankwamen. Vanuit Brest namen jullie de trein naar Polen, waar jullie op 5 januari 2009 aan de grens werden tegengehouden en vervolgens in een opvangcentrum werden ondergebracht. De volgende dag, op 6 januari 2009, gingen jullie naar een ander opvangcentrum, maar nog diezelfde avond gingen jullie naar een kennis, bij wie jullie tot 8 januari 2009 verbleven. Op 8 januari 2009 bracht deze kennis jullie met de auto naar België, waar jullie op 9 januari 2009 aankwamen.

Enkele dagen later, op 16 januari 2009, vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van de bloedwraak die ontstaan was nadat uw broer in 2004 drie kadyrovtsy had vermoord. Als gevolg van deze bloedwraak verloor u reeds uw ouders, die in de nacht van 23 op 24 juli 2004 in hun appartement in Grozny werden vermoord.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen volledig verbonden zijn met die van uw stiefmoeder, L.(...) T.(...) (O.V. 6.376.113).

Zo verliet u de Russische Federatie eveneens omwille van de bloedwraak die over uw familie werd afgekondigd nadat uw broer 3 kadyrovtsy vermoordde.

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw stiefmoeder, L.(...) T.(...) (O.V. 6.376.113), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw stiefmoeder, L.(...) T.(...) (O.V. 6.376.113), werd genomen, verwijst ik graag naar haar beslissing.

Er moet verder worden opgemerkt dat het opvallend is dat uzelf maar weinig concrete gegevens kon verstrekken over de problemen die jullie in verband met de bloedwraak zouden hebben gekend en die jullie ertoe zouden hebben aangezet uw land van herkomst te verlaten.

Zo wist u niet precies wie uw broer had omgebracht noch wanneer dat gebeurd zou zijn (CGVS, p. 15). U wist niet wat er precies gebeurd was tijdens de nacht waarop uw ouders omgebracht werden (CGVS, p. 5). U wist verder evenmin van wie uw oom vernomen had dat jullie in verband met deze bloedwraak gezocht werden, noch wanneer uw oom dit zou hebben vernomen (CGVS, p. 19). U heeft geen overlijdensakte van uw ouders en weet niet of iemand anders die heeft (CGVS, p. 16). U weet tenslotte evenmin of ooit iemand klacht indiende naar aanleiding van de moord op uw ouders (CGVS, p. 16). Aangezien u na de moord op uw ouders, die dateert van 2004, nog ruim vier jaar in uw land bleef wonen en u intussen meerderjarig was geworden, wekt uw geringe kennis op dit vlak verbazing. Aangezien u bovendien tijdens deze vier jaar het merendeel van de tijd bij uw oom en tante doorbracht, verkeerde u in de mogelijkheid om meer informatie te vernemen over het gebeurde. Uw geringe kennis over de kern van uw asielaanvraag tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook in ernstige mate aan.

Daarnaast haalde u nog aan dat u tijdens uw verblijf bij uw oom en tante in Ingoesjetië meermaals door de ordediensten voor identiteitscontrole en ondervraging werd meegenomen naar de politieafdeling van Sleptsovsk, waarop u nadien weer mocht gaan (CGVS, p. 19).

Afgezien van het feit dat het merkwaardig is dat u zich niet precies kon herinneren wanneer dit voor het eerst gebeurde (CGVS, p. 18), noch wanneer dit voor het laatst gebeurde (CGVS, p. 19), gaf u duidelijk aan dat deze arrestaties niet de reden waren waarom u de Russische Federatie verlaten hebt (CGVS, p. 22).

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands paspoort, een examenboekje, een bewijs van verblijf, een bewijs van tijdelijke vrijstelling van militaire dienst, een medische polis, een attest van de middelbare school, een attest van de hogeschool, een attest met betrekking tot de inhouding van uw internationaal paspoort in Polen en een bewijs van domicilie) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw binnenlands paspoort alsook het examenboekje en de schoolattesten bevatten informatie met betrekking tot uw opleiding en identiteit, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uit de medische polis blijkt dat u sinds 20 augustus 2004 over een ziekteverzekering beschikt, die echter losstaat van de bloedwraak naar aanleiding waarvan u de Russische Federatie verliet. Het bewijs van domicilie toont aan dat u sinds 18 augustus 2003 in de Michurinastraat in Grozny gedomicilieerd was, maar heeft geen bewijskracht ten aanzien van de bloedwraak, die aan de basis van uw vrees ligt. Hetzelfde geldt voor het bewijs van verblijf, waaruit blijkt dat u op 21 oktober 2008 daadwerkelijk op uw domicilieadres verbleef. Hierbij kan terloops opgemerkt worden dat u nochtans verklaarde dat u tussen 2004 en 2008 bij uw oom en tante in Ingoesjetië verbleef (CGVS, p. 3). U gaf wel aan dat u tussendoor nog naar Grozny was teruggekeerd, echter niet om er te wonen, enkel om uw paspoort te vervangen (CGVS, p. 21). Het attest van tijdelijke vrijstelling van militaire dienst geeft aan dat u tot 1 juli 2009 niet opgeroepen zou worden in het kader van militaire dienst en dat u tot dat moment tevens het onbeperkte recht had de Russische Federatie te verlaten. Deze vrijstelling heeft echter niets te maken met de problemen waarvoor u de Russische Federatie ook daadwerkelijk verliet. Het attest met betrekking tot de inhouding van uw internationale paspoort in Polen toont aan dat uw reispaspoort op 5 januari 2009 door de Poolse autoriteiten in beslag werd genomen, maar heeft evenmin enige bewijskracht ten aanzien van de problemen die u in de Russische Federatie verklaarde gekend te hebben.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal

burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn stiefmoeder, L. T..

Hij laat in zijn verzoekschrift van 14 juni 2010 gelden dat hij weinig kennis heeft aangaande het incident omdat hij hierbij niet aanwezig was en hij bovendien nog maar 15 jaar was, *“nog een kind”*.

Verzoeker voegt er aan toe dat hij niet werd ingelicht over alle details en dat dit trouwens niet past in zijn cultuur.

Aangaande dit verweer merkt de Raad op dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoekers verweer dat hij *“nog een kind was”*, biedt hiertoe geen verschoning; een persoon van 15 jaar heeft volgens de Raad voldoende cognitief vermogen om wezenlijke gegevens van dergelijk ernstig voorval blijvend mee te dragen. Bovendien verklaarde verzoeker zelf tijdens het verhoor van 13 april 2010 (zie p. 16) dat mensen bij hen vanaf 15-16 jaar als volwassen beschouwd worden.

Zijn bewering dat in zijn cultuur *“niet openhartig gepraat wordt”* is slechts een blote bewering.

Bovendien biedt hij hiermee geen antwoord op de argumentering in de bestreden beslissing dat hij na de moord op zijn ouders, die dateert van 2004, nog ruim vier jaar in zijn land bleef wonen, hij intussen meerderjarig geworden was en tijdens deze vier jaar het merendeel van de tijd bij zijn oom en tante doorbracht en aldus in de mogelijkheid verkeerde om meer informatie te vernemen over het gebeurde.

Deze vaststelling keert zich tegen verzoekers geloofwaardigheid.

Verder roept hij geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 48 964 van 30 september 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van L. T. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.3. Aangaande de stelling van verzoekster de overlijdensakte van haar echtgenoot niet kan voorleggen omdat die in het bezit is van haar schoonzus, schoonbroer en tante, stelt de Raad vast dat verzoekster zelfs geen enkele poging ondernomen heeft om deze familieleden te contacteren om zo de overlijdensakte te kunnen bekomen.

Op de kandidaat-vluchteling rust een medewerkingsplicht; hij dient inspanningen te leveren om in de mate van het mogelijke bewijsstukken ter ondersteuning van zijn asielaanvraag bij te brengen en dient in geval hij daarin niet slaagt, een aannemelijke verklaring te geven. De uitleg van verzoekster dat zij deze familieleden "niet kan contacteren", wordt niet aanvaard.

Ook de uitleg van verzoekster dat zij, omdat zij "er niet bij was", niet weet wat er precies gebeurd is toen haar man vermoord werd noch weet door wie hij om het leven werd gebracht, is niet ernstig te noemen.

Van een asielaanvraag mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielaanvraag aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

In casu betreffen de dood van verzoeksters echtgenoot en de daarmee samenhangende gebeurtenissen relevante aspecten van verzoekster asielaanvraag, zodat er verwacht kan worden dat zij de nodige accurate verklaringen aflegt, quod non. Verzoekster toont trouwens ook niet aan dat zij niet in de mogelijkheid zou verkeren om een en ander te weten te komen.

Bovendien heft deze uitleg de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Deze incoherentie vindt grondslag in het administratief dossier en heeft geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr. 114.472).

Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde vrees voor vervolging.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster pas in haar verzoekschrift enige nadere uitleg geeft over de bloedwraak die zou zijn afgekondigd over haar gezin; dit verandert evenwel niets aan de vaststelling dat zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal hierover weinig wist te vertellen.

Deze uitleg in het verzoekschrift is volgens de Raad vormelijk niet meer dan een post-factum verklaring welke ook inhoudelijk "gelet op het feit dat tegenwoordig niet steeds de traditie gerespecteerd wordt nietszeggend is.

Daar waar verzoekster in haar verzoekschrift poneert dat de bloedwraak enkel kan gepleegd worden op volwassen mannen en dat ze pas in 2008 de Russische Federatie verlaten hebben omdat haar stiefzoon Z. T. "stilletjes aan" een volwassen man werd, merkt de Raad op dat haar stiefzoon op het moment van de feiten (juli 2004) 15, bijna 16 jaar was.

Verzoekster bewijst niet vanaf welke leeftijd ongeveer de bloedwraak zou gelden; haar uitleg over "stilletjes aan" is volgens de Raad te vaag en te omfloerst om voor waar te worden aangenomen.

De Raad merkt op dat volgens haar verklaringen, verzoekster zelf -door haar schoonbroer- diende te worden gewezen op de dreiging die rustte op het "stilletjes aan" ouder worden van haar stiefzoon.

Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming tegen de voorgehouden problemen omwille van een de criteria voorzien in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.. Van een asielzoeker mag inderdaad worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Aldus moet door verzoekster aannemelijk worden gemaakt dat de Staat, partijen of internationale organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade.

Verzoekster heeft geen enkele poging ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen, wat naar de mening van de Raad niet volstaat om aan te tonen dat de overheid in haar land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Verzoekster brengt geen enkel begin van bewijs om haar bewering dat een klacht van haar na de moord op haar echtgenoot toch aan de kant zou worden geschoven omdat er van de familie, die bloedwraak zouden hebben afgekondigd, leden zijn die belangrijke functies hebben binnen de regering, enigszins aannemelijk te maken.

Dat de zus van een vriend van haar zoon S.(...) niet meer kon doen dan het bekomen van een paspoort, zoals zij beweert, neemt niet weg dat verzoekster zelf na de inbeslagname van de eigendomsdocumenten, andere mogelijkheden kon zoeken om bescherming te vragen.

In dit verband dient te worden vermeld dat de landeninformatie met betrekking tot Tsjetsjenië, hoewel deze de opportuniteit of haalbaarheid van de daar aanwezige beroeps- en beschermingsmogelijkheden relativeert, géénszins uitsluit dat er wel klachten ingediend worden in gelijkaardige zaken.

De Raad merkt trouwens op dat het verzoekschrift geen antwoord biedt op het argument dat er een familielid van de schoonbroer van verzoekster werkzaam is bij de ordediensten in de noordelijke Kaukasus waarvan zij eventueel hulp kon krijgen.

Overigens stipt verweerder terecht aan dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, geenszins poneert dat een mensenrechtenorganisatie dé oplossing of uitweg kon betekenen voor de problemen, doch wel dat het merkwaardig is dat verzoekster naar aanleiding van haar problemen -gesteld dat deze voor waar worden aangenomen-, zelfs geen mensenrechtenorganisatie heeft geraadpleegd noch er een enkele kon benoemen.

Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in om de voorgehouden onwil van de autoriteiten om haar bescherming te verlenen, aan te tonen.

De Raad benadrukt ten slotte dat een verwijzing naar rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen en schaaft zich achter de bestreden beslissing.

Er wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht. Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Voormeld artikel is niet geschonden.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.4. Verzoekster vraagt in ondergeschikte orde om van haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij voert een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004.

Zij meent dat in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal stelt "de situatie in Ingoesjetië of Tsjetsjenië helemaal niet zo veilig is" en verwijst naar een ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en naar een rapport van "Human Rights Watch".

De Raad wijst er op dat een Richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die Richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Aldus kan verzoekster hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Verder benadrukt de Raad ook hier dat een verwijzing naar rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit dient in concreto te worden aangetoond door verzoekster.

Er werd geoordeeld (zie hoger) dat verzoeksters relaas ongeloofwaardig is.

Verzoekster kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal.

Voormeld artikel is aldus niet geschonden.

Derhalve kan aan verzoekster ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, niet worden toegekend."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE